Газета Уманського державного педагогічного університету імені Павла Тичини

Педагогічні вісті

Березень, 2009 року

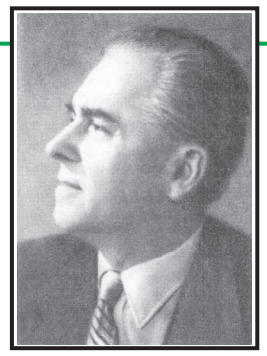

Зі святом весни!

Сердечно вітаю вас з прекрасним та хвилюючим святом — Міжнародним жіночим днем — 8 березня!

Починається весна, оживає природа, народжуються нові надії. Важко було б знайти кращу нагоду, аби висловити вдячність Жінці, яка сама несе в собі продовження життя і без якої не було б у світі стільки любові й тепла.

В усі часи жінка була і є символом щастя, миру й злагоди у сім'ї та суспільстві. І недаремно в Україні вас називають Берегинями. Своєю невтомною турботою про родину, вірністю і добротою, ніжністю і милосердям ви заслужили шану і глибоку повагу нас — чоловіків. Поряд з вами чоловіки прагнуть бути мужніми, звитяжними — гідними вас, дорогі жінки! Ви можете бути впевненими, що ми, чоловіки, зробимо все можливе, щоб ваші будні стали світлішими, святковішими, а життя щасливішим.

Тож нехай ваше життя щодня виблискує усіма відтінками радості, а вдача незмінно усміхається вам, дарує надію і додає впевненості!

Велике спасибі за материнську ласку і мудрість, ніжність і добре слово.

Від усієї душі бажаю вам, дорогі жінки, здоров'я, щастя, радості й любові. Щоб кожна з вас щодня відчувала себе єдиною і неповторною.

Ректор Уманського державного педагогічного університету імені Павла Тичини, професор Михайло МАРТИНЮК.

Людина і нація у системі духовних цінностей Тараса Шевченка

Олена НАКОНЕЧНА,
канд. філол. наук,
доцент

Кожен народ має щороку один день, аби зупинитись і замислитися: в ім'я чого живемо і кому зобов'язані своїм життям? В одних народів цей день називають "Днем пам'яті", в інших — "Днем покори", ще в інших — "Днем нації". Україна за роки незалежності не спромоглася на такий червоний у календарі день, але багато-хто з нас таким днем вважає день народження Тараса Шевченка.

Протягом багатьох віків Україна не мала своїх великих державників, і їх роль на себе брали поети. Євген Маланюк у 20-х роках минулого століття писав: "Як в нації вождя нема, / Тоді вожді її — поети".

Тоді ж, на початку 20-х років XX ст., уряд радянської України пробував встановити Шевченків день Днем нації, але невдовзі таку спробу здано було до архіву і до неї більше не поверталися.

Формально сьогодні Шевченків день є звичайним днем календаря, але всяк мислячий в Україні громадянин усе-таки цього дня зупиняється, щоб подумати про найсокровенніше.

Тарас Шевченко уособлює собою духовний досвід нашої нації не лише минулого, а й сучасного і майбутнього. Завдяки таким постатям, кожен народ почуває себе не просто населенням певної території, а по-справжньому народом. Відберіть у греків Гомера, в італійців — Данте, в іспанців — Сервантеса, в англійців — Шекспіра, у німців — Гете, в поляків — Міцкевича, в росіян — Пушкіна, в словенців — Прешерна, в грузин — Руставелі, у багатьох східних народів — Хайяма, Рудакі і Нізамі… Що вони без них? Ось чому, наприклад, англійці на рубежі другого й третього тисячоліть, назвали в себе людиною тисячоліття, не когось із державників, а Шекспіра…

Тарас Шевченко для України — людина і минулого, і всіх наступних поколінь! Проповідуючи у своїх творах любов до людини, Тарас Шевченко всього себе присвятив боротьбі за майбутнє свого народу, боротьбі не абстрактній, а спрямованій проти людиноненависників різних мастей. Справедливо підкреслюють дослідники його творчості, що він, вийшовши з народу, жив з народом, і не тільки думкою, а й обставинами життя був з ним міцно і кровно зв'язаний. Люди в його творчості — основа, і для зображення їх він мобілізовував усі свої спостереження, знання, досвід.

З кожним десятиліттям, з кожним роком, з кожною наступною колізією на звивистому шляху української історії усе частіше вчитуємося в "Кобзар" . І щоразу разючіше переконуємося: це справді доленосне Євангеліє українства. Саме з Шевченком відбулося духовне утвердження нашої нації. Саме він глибинно відчув і геніально втілив у творчості психологічні, а то й містичні коди нашої національної душі, отієї незбагненної суті, що робить єдиним організмом "і мертвих, і живих, і ненароджених". У "Кобзарі" осягнуто буття українства як цілість — не лише його минуле, а й сучасне і майбутнє. Тому такий навдивовижу актуальний, безпомильний Тарас Шевченко в кожну без винятку епоху.

Дослідники вже неодноразово відмічали, що антропоцентризм є мірилом усіх цінностей для Тараса Шевченка. Іван Франко чітко наголошував: "Індивідуальність людська без огляду на стан, народність і віру – є для нього свята". Такі самі висновки знаходимо у Дмитра Чижевського, Павла Филиповича, Євгена Маланюка. І, справді, поет не просто захоплюється людиною, а бачить у ній явище, найпрекрасніше, найдосконаліше творіння Боже

Якою ж повинна бути людина, аби "своїм життям до себе дорівнятись", відповідати своїй високій суті? За глибоким спостереженням великого українського педагога, спадщина якого тільки зараз повертається до нас, Григорія Ващенка "ще з молодих років він (Шевченко — авт.) впоїв в себе кращі традиції, що міцно трималися серед нашого селянства, і в своїй геніальній творчості підніс їх на вищий рівень. Тому ідеал людини, як він виявляється в творах Тараса Шевченка, своїм корінням входить в далеке минуле України і в той же час відповідає завданням, що ставить перед нами новий час".

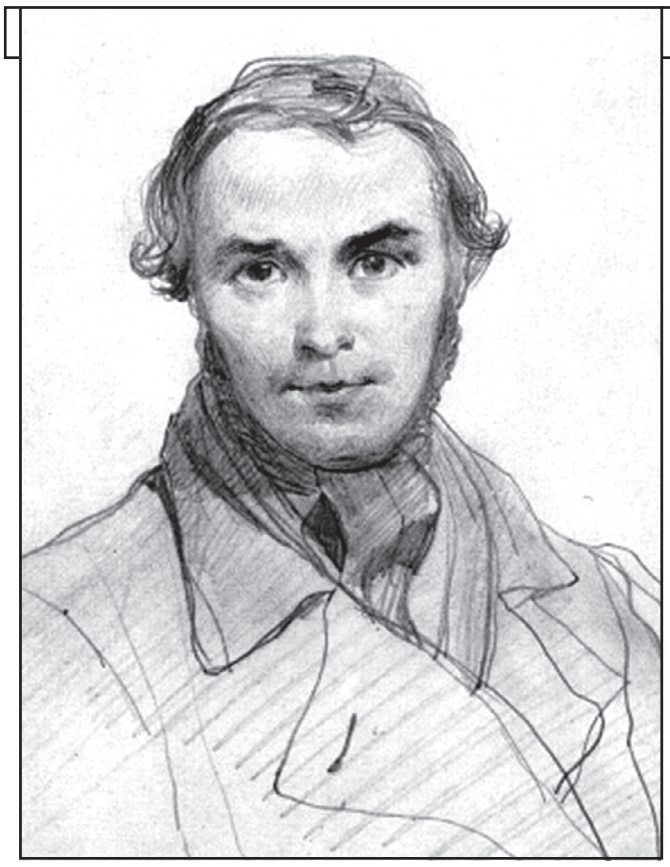

Третій автопортрет Тараса Шевченка (1845), на його звороті напис: "Портретъ Т. Шевченко сделанный имъ самимъ въ зеркало въ до 1845 года въ с. Потокахъ Киев. губ. и подаренный своей куме Н. В. Тарновской".

Передовсім людина створена вільною. А, отже, свобода (індивідуальна, економічна, політична, духовна) — найперша передумова гідного існування, розвитку особистості. І, навпаки, — причина усіх трагедій, злодіянь у суспільстві, насильства, поневолення одного іншим.

Саме тому справжніми лицарями духу виступають у "Кобзарі" ті герої, що підіймаються на боротьбу за свободу, свою і свого народу. Це — Богоматір, Христос, Ярема, Гонта і За-лізняк, Іван Мазепа, Іван Гус, кавказькі горці, Павло Полуботок, Юродивий, Ал-кід.

Громадське, суспільне життя люди мають влаштовувати за моделлю родини, що пройнята любов'ю і взаємоповагою. Тобто не держава, не владоможна верхівка повинна визначати і регламентувати життя громади, суспільства, а навпаки, суспільству належить доручати керівництво найдостойнішим і підкорятися їм не через страх, а через пошану, розуміння, довіру. На думку Шевченка (і це глибоко закорінене в нашій національній думці), найоптимальнішою формою державного устрою є демократична республіка з верховною владою не особистості (монарха), не якоїсь верстви чи ідеології, а закону.

Великі українці

Найбільш цілісно сконцентровано суспільний ідеал Тараса Шевченка виявився у вірші "Сон" ("На панщині пшеницю жала"). Відомо, що кожен народ має свою мрію: є американська мрія, є французька, німецька. А от у згаданому вірші через сон українки-матері найповніше розкривається наша споконвічна національна мрія. В українському шевченковому світі жити повнокровним щасливим життям — це поєднувати зовнішню красу з заможністю, мати люблячу родину, мати особисту свободу і володіти приватною власністю як запорукою незалежності і достатку.

Ще одна невід'ємна риса справжньої людини за Шевченком — глибока віра. Це саме та сила, що допомагає людині перемогти життєві випробування і не скотитися у провалля відчаю, егоїзму, озлоблення. Таку всепереможну силу, плекає поет у своїй душі і наділяє нею своїх найсвітліших героїв (Івана Гуса, Алкіда, Марію).

Схвильовані рядки поезії Кобзаря засвідчують ще один надідеал Шевченка — національний. На переконання поета, людина може існувати як духовний феномен лише у середовищі своєї нації. Під нацією ж він розуміє передовсім колективну, понадчасову душу народу. Власне, найстиглішим і найточнішим визначенням нації стала назва одного з центральних Шевченкових творів "І мертвим, і живим, і ненарожденним землякам моїм в Україні…". У цій поемі змодельовано образ, ідеал національної еліти, визначено її політичні та морально-етичні параметри. Зроблено це в основному через різке сатиричне заперечення всього того негативу, що був притаманний українській провідній верстві того часу. Тарас Шевченко твердо переконаний: кожен українець повинен залишатися собою, зберігати свою індивідуальну та національну ідентичність, лише живучи в Українській Соборній Самодостатній Демократичній Державі.

Цілковиту рацію має українська дослідниця з Канади Аріадна Стебельська, так підсумовуючи духовні шукання поета: "Уся Шевченкова творчість просякнута однією ідеологією, одним стремлінням до Правди, ідентифікованої із справедливістю. Волі, в найшляхетнішому її відмінку, і Любові як рушійної сили людського життя. Усе інше — є похідне від цих трьох понять і від них залежне. Над цими трьома поняттями, які часто виступають якщо не синонімічно, то близько поняття найвищої святості Бога, домінує найсильніший чинник Шевченкового життя і творчості — Україна. Тому всі три поняття — Правди, Волі і Любові пов'язані й узалежнені від долі України".

Тарас Шевченко злободенний, насущний сьогодні не лише тому, що він порушив вічні та національно-сутнісні питання, дав на них відповіді. Значення Шевченка ще й у тому, що, осягаючи його, українці мають змогу повернутися до своїх коренів, стати духовно багатими, піднятись на рівень передових народів європейських націй.

УСПІШНА І ЩАСЛИВА

У кожній справі є люди, які своїм запалом, ідеями роблять її особливою. Саме такою є Наталія Семенівна Побірченко, яка поєднала в собі кращі риси педагога, людини і просто чарівної жінки: людяність і щирість, доброта і вимогливість, творчість і сумлінність, завзяття і наполегливість, розважливість і мудрість, краса і привабливість.

Багато років Наталя Семенівна присвятила нелегкій і в той же час благородній справі — педагогічній праці. Старша піонервожата, вихователь групи продовженого дня, вчитель російської мови і літератури, директор школи та педагогічного училища, викладач, завідувач кафедри, декан факультету, директор інституту, проректор з наукової роботи...

Її природнім покликанням, якому вона ніколи не зраджує, є наукова діяльність: доктор педагогічних наук, професор, науковий кореспондент Інституту педагогіки Академії педагогічних наук України, член спеціалізованої вченої ради Інституту вищої освіти АПН України, член бюро Міжнародної ради з координації наукових досліджень з педагогічних і психологічних наук в Україні, член експертної ради ВАК України, голова науково-експертної секції "Педагогіка, психологія, проблеми освіти та науки" МОН України, директор Центру педагогічного краєзнавства Уманського державного педагогічного університету імені Павла Тичини подвійного підпорядкування (Міні-стерству освіти і науки України та АПН України), керівник держбюджетних тем, завідувач науково-дослідної лабораторії "Педагогічне краєзнавство Черкащини", головний редактор наукового фахового видання "Психолого-педагогічні проблеми сільської школи", заступник головного редактора наукового фахового видання "Історико-педагогічний альманах", дослідник педагогічної і просвітницької діяльності українських Громад у другій половині

XIX - на початку XX століття, наукової та педагогічної спадщини П. Куліша, І. Нечуя-Левицького, П. Чубинського, О. Захаренка; учасник ряду міжнародних освітніх програм.

Н. С. Побірченко — автор більше 150 праць у галузі педагогіки, серед яких — підручники, монографії, навчальні посібники, наукові та довідниково-аналітичні видання, хрестоматії.

Урівноваженість, інтелігентність, широка ерудиція, творча енергія та харизма, помножені на природну мудрість, характеризують цю жінку як високого професіонала — справжнього фахівця своєї справи.

Для всіх, хто знає Наталію Семенівну, вона є взірцем працьовитості й наполегливості, духовної міці й душевної щедрості, невичерпної доброти й безмежної людяності. Завжди переповнена новими ідеями і творчими задумами, вона — справ-жній лідер колективу, здібний, розумний, вимогливий до себе та підлеглих керівник. Її талант керівника проявляється у вмілому поєднанні високої вимогливості і принциповості з тактовністю та доброзичливістю у ставленні до колег.

Наталія Семенівна — людина кипучої енергії і натхненної праці, в якій гармонійно поєднуються сила і витонченість, строгість і ніжність, жіночність і прагнення до успіху. Не лише сумлінно виконує свої обов'язки, але й надихає на нові звершення, вміло організовує наукову, творчу діяльність як здібний і компетентний фахівець, керівник, науковець. Їй притаманне перспективне мислення, рішуча наполегливість, неймовірна працездатність.

Цю чарівну жінку люблять і поважають усі — і студенти, і колеги. І не тільки тому, що посада у неї поважна. Причина в іншому — її авторитет незаперечний. Чому? Тому що для неї кожна людина — це особистість, окрема доля. Вона завжди радіє успіхам і досягненням кожного, завжди прийде на допомогу у скрутну хвилину. Її відкрите до людей, щире серце завжди відгукується реальними діями та практичною допомогою.

Наталія Семенівна — мудра й чарівна жінка, талановита мати двох дітей, турботлива бабуся.

Наукова і педагогічна її діяльність професора поцінована державою: грамоти МОН та АПН України, нагрудні знаки "Відмінник освіти" та "За наукові досягнення", лауреат Обласної премії імені Олександра Захаренка та другої премії АПН України за навчальний посібник-хрестоматію "Маловідомі першоджерела української педагогіки (друга половина XIX-XX ст.)" в номінації "За кращу науково-методичну роботу для вчителів, викладачів". Представлена до нагородження орденом Княгині Ольги III ступеня.

З багатьох компонентів складається людське щастя. Проте найщасливішою є та людина, котра щедро і безкорисливо дарує щастя іншим. Тому з упевненістю можна сказати, що Наталія Семенівна Побірченко — щаслива жінка.

Справедливо кажуть, що все гарне від сонця, а все прекрасне — від жінки. Недаремно з першим подихом весни до нас приходить традиційне свято — Міжнародний жіночий день — 8 Березня. Саме жінки творять найважливіше і найвеличніше, утверджує в нашому житті мир, злагоду, милосердя і кохання. Тож, вельмишановна Наталіє Семенівно, прийміть найщиріші вітання з нагоди 8 Березня — свята особливого та неповторного. Від усього серця бажаємо Вам здійснення всіх життєвих планів, надій та мрій. Нехай кожний день Вашого життя дарує радість творчого натхнення, приємні несподіванки і душевний комфорт! Нехай Вас завжди оточують любов, тепло й турбота близьких і дорогих Вам людей, а весняний настрій не залишає навіть у похмурий день!

З повагою, пофесорсько-викладацький, студентський колективи Уманського державного педагогічного університету імені Павла Тичини

ЖІНКА РОКУ-2009

Підбито підсумки міського щорічного конкурсу "Жінка року". У номінації "Жінка-керівник" перемогу здобула проректор з фінансово-економічних питань нашого університету Тетяна Саквенко.

За плечима Тетяни Михайлівни 25 років професійного стажу у фінансовій та економічній сферах, з них останні три роки — у стінах Уманського державного педагогічного університету імені Павла Тичини на посаді головного бухгалтера, а з 2007-го — проректора з фінансово-економічних питань.

Тетяні Михайлівні притаманні відповідальне ставлення до своїх обов'язків. Кваліфіковано вирішує питання фінансової й економічної діяльності вищого навчального закладу. За її керівництва вдосконалено фінансову дисципліну, зміцнилася матеріально-технічна база університету. Вона бере активну участь у громадському житті ВНЗ, підтримує ділові контакти з органами місцевої влади, з Міністерством освіти і науки України.

Тетяна Саквенко не стоїть осторонь наукового життя університету. Навчається в аспірантурі, опрацьовує наукові держбюджетні теми, є автором наукових праць з питань фінансування бюджетної діяльності, співавтором 2-х монографій. Будучи старшим викладачем кафедри фінансів і кредиту, передає свій багатий професійний досвід студентам — майбутнім фахівцям сфери економіки та фінансів.

Нагороджена Почесними грамотами Міністерства освіти і науки України та Черкаської обласної ради.

Професорсько-викладацький, студентський колективи Уманського державного педагогічного університету імені Павла Тичини вітає Тетяну Михайлівну з перемогою у конкурсі. Бажаємо щастя, здоров'я, благополуччя та стабільності в особистому і професійному житті.

До Дня рідної мови

"ОСЕЛЯ БУТТЯ ДУХУ"

Наталія Цимбал,
директор Інституту філології
та суспільствознавства

"Оселя буття духу", "оселя людського духу" – так визначають мову філософи, мовознавці, підкреслюючи її духовну сутність, величезне значення мови, особливо рідної, у процесі формування духовності людини, її переконань та ідеалів. Цій проблемі присвячена монографія відомого вітчизняного лінгвіста, філософа мови Флорія Бацевича "Духовна синергетика рідної мови. Лінгвофілософські нариси" (Київ, Видавничий центр "Академія", 2009), яка щойно вийшла друком.

У цій праці послідовно розкрито духовну і синергетичну природу рідної мови: від ставлення до мови мислителів-книжників Давньої Русі-України до трактування сучасною лінгвістикою понять "мова", "рідна мова", енергетичної та духовної сутності живої природної мови, її ролі в щоденному житті, долі окремої людини і етносу, до якого вона належить.

Видання унікальне: глибоке за науковою суттю та переконливе за ідеологічним спрямуванням. Книга змушує задуматися над багатьма проблемами розвитку національних мов, виховного і розвивального впливу рідної мови, мовної політики і мовної ситуації як в Україні, так і в світі взагалі. Адже у процесах духовного освоєння світу рідна мова виконує роль каналу постійного міжособистісного діалогу, діалогу між особистістю і світом, людиною і Творцем. Обслуговуючи певну етнічну спільноту і виконуючи низку важливих соціальних функцій щодо окремої людини, рідна мова формує цілісність особистості, пов'язуючи свідомість і підсвідомість.

У кожного народу своя рідна мова. В Україні державною мовою і одночасної рідною для більшості громадян є українська. Її статус, сфера функціонування, нормативні тенденції завжди були предметом дискусії. Це зумовлено

соціальними, політичними, регіональними, хронологічними та ін. чинниками.

Сучасні соціолінгвістичні дослідження свідчать про те, що стан сучасної української літературної мови такий, що ніде на території України вона не стала цілком повною, тобто такою, що охоплює не тільки всю українську етнічну націю, а й, що характерно для справжньої нації, як мова державна українську націю політичну, сукупність усіх громадян Української держави незалежно від їхнього національного походження. Ідеться не про витіснення мов національних меншин, а про добре знання і володіння українською мовою як державною.

У Західній Україні українська мова принаймні повноетнічна, тоді як на Сході та Півдні вона у багатьох випадках частковоетнічна та ще й соціально нижча за статусом щодо російської. Так само і в Києві у ділових колах українська мова не є пріоритетною. Відбувається активне витискання української мови на периферію культурного життя України і явна космополітизація України за допомогою зарубіжних кінофільмів, преси та книги, здебільшого російськомовних. Конкретний приклад: прикро, коли прекрасно організований Фестиваль педагогічної майстерності подекуди недоречно супроводжувався цитатами російськомовних шлягерів. Не маю нічого проти російських хітів взагалі, але коли це заздалегідь підготовлена конкурсна програма та ще й присвячена видатному педагогу Василю Сухомлинському, який дуже шанобливо ставився до рідної мови, культивував повагу до неї у своїх вихованців, чому б не перекласти тексти українською, якщо хтось вважає їх доречними у певній ситуації. Так само і вузівські стінгазети (йдеться не тільки про наш університет) до свят: не зрозуміло чому, багато з них містять тексти російською мовою. Наші студенти дуже талановиті, вони можуть творити чудові українськомовні тексти. Для чого пропонувати на загал російськомовні стінгазети, які, до речі, свідчать про далеко не належне володіння російською мовою. Я не проти російської мови взагалі, вивчайте, спілкуйтеся при потребі, проте все повинно бути на своєму місці: за законом державна мова в Україні – українська, і вона повинна зайняти належні її статусу позиції.

Цілком справедливою є думка відомого мовознавця Ореста Ткаченка, який зауважує, що при формуванні державної політики керівники держави дотримуються хибного гасла: спочатку економіка, а потім національна культура. Поки що сучасна Україна стоїть на роздоріжжі в розв'язанні своїх найдоленосніших питань: становлення *державності – нації* – і, що є її основою, *національної мови*, втіленої в національній культурі, маючи на увазі культуру в найширшому й найзагальнішому її розумінні як сукупності людської діяльності у всіх її сферах.

Мовна ситуація у багатьох країнах дво- і багатомовна, проте у більшості цивілізованих країн державна мовна політика жорстко її регулює. Так, у Нідерландах нідерландська мова є єдиною офіційною (проте не єдиною функціональною), у Бельгії дві офіційні мови: головним засобом спілкування тут є фламандська та французька, використовується також і німецька мова, яка не має статусу офіційної. Хочеш – не хочеш, встановлюється певна ієрархія, яка є раціонально регульованою на державному рівні. Але там, де ця ієрархія не встановлюється, але всі мови вважаються державними, кожна з них має свою територію поширення, де вона є хазяйкою: там дво- та багатомовність не викликає ніяких соціальних хвилювань. Так, у Швейцарії німецька мова є господинею на німецькомовній території, французька – на франкомовній, італійська – на італійськомовній, ретороманська (офіційного статусу не має) – на півдні Швейцарії – серед ретороманців. Конфліктів між ними немає, бо кожен народ живе на своїй території. Дво- та багатомовність тут вітається, особливо серед підприємців та державних діячів. Збалансована мовна ситуація й у Фінляндії: функціонують фінська та шведська мови, обидві за законом мають державний статус, хоч шведів близько 8 відсотків. В Україні ж специфічна ситуація: маємо реальну двомовність, причому державною є тільки українська. Чи потрібна нам узаконена державна двомовність, коли російсько- та українськомовне населення проживає без чітких територіальних розмежувань (більшість громадян – білінгви), та й мовна ієрархія, зокрема на Сході та Півдні України, не завжди на користь української мови? Не треба забувати і про відверту спекуляцію в окремих випадках проблемою державної двомовності, особливо у періоди передвиборчих перегонів. Ніхто не забороняє спілкуватися чи російською, чи будь-якою іншою мовою, але статус державної належить (і це правильно!) тільки українській.

Духовність, мова, нація – поняття взаємопов'язані. Повторю заголовний для цієї статті вислів: мова – це "оселя людського духу". Чи можна бути патріотом, всебічно і гармонійно розвиненою особистістю без чітко засвоєних мовних стереотипів, поваги до рідної мови, до мов інших народів як глибокого переконання, особливо, якщо професійна доля людини пов'язана з педагогікою? Запитання риторичне.

ПЕРЛИНА В ОКЕАНІ НАУКИ

Олена ЧЕЧЕЛЬ,
студдекан факультету
української філології

Уманський державний педагогічний університет імені Павла Тичини славиться своїм найціннішим багатством, найдорожчим надбанням — талановитою та розумною молоддю, яка вміє не тільки навчатися на "відмінно", а й бере активну участь у громадському та культурному житті ВНЗ і міста та ще й уміє гарно відпочивати. До таких належить і студентка V курсу, 4-ої групи технолого-педагогічного факультету Катерина Антонюк.

Обрала вона собі непросту спеціальність: "Трудове навчання (обслуговуюча праця). Соціальна педагогіка", яка потребує ерудиції, креативності, умілості й майстерності. Проте цій невгамовній та небайдужій до всього цікавого й корисного дівчині вдається справлятися скрізь. І студенти, і викладачі лише знизують плечима: "І як у неї все так гарно і вміло виходить?!"

А почалося все з загальноосвітньої школі №2, що в Ульянівці Кіровоградській області. За час навчання неодноразово брала участь у шкільних, районних та обласних олімпіадах. А в 11-му класі здобула перше місце в районній олімпіаді з трудового навчання. Згодом отримала диплом третього ступеня на обласній олімпіаді з трудового навчання.

У 2004 році, після закінчення школи, вступила до педагогічного університету на технолого-педагогічний факультет, де з такими ж успіхами продовжила навчатися та зацікавилася науковою діяльністю. "Досі пам'ятаю, — розповідає з посмішкою Катерина, — як склала вступні іспити у професора, доктора педагогічних наук, зараз директора Інституту природничо-математичної та технологічної освіти Олександра Миколайовича Коберника. Дуже боялася, адже ті іспити були надзвичайно важливі для мене, бо хотіла навчатися саме у цьому університеті. Проте, незважаючи на страх, все ж вступила, і зараз дуже вдячна Олександру Миколайовичу за те, що дав мені змогу реалізувати себе у потрібному руслі".

Уже в перші дні навчання Катерину було вибрано старостою групи, а через два роки вона була стала студентським деканом. Протягом п'яти років навчання займалася наукою працею, неодноразово брала участь у всеукраїнських олімпіадах, а у 2008 році здобула друге місце на Всеукраїнській олімпіаді з методики трудового навчання.

Але не єдиною наукою живе дівчина. Відтоді, як стала студентським деканом, вона разом зі студентами й викладачами інституту, організовує святкові заходи, поїздки Україною. А ще взяла участь у проекті "Гнєзно-Умань: польсько-українські кадри для Європи", де разом зі студентами з Польщі розробила кілька цікавих проектів.

На запитання: "Чи не жалкуєш, що вступила саме на цей факультет?" — Катерина відповіла: "Інститут природничо-математичної та технологічної освіти та технолого-педагогічний факультет — стали для мене другою родиною, де тебе підтримають, розділять радість і печаль, зрозуміють. Я пишаюся тим, що це — мій інститут, мій факультет!"

На факультетах: наші лідери

ФАКУЛЬТЕТ ІНОЗЕМНОЇ ФІЛОЛОГІЇ

Надія БРІТ,
декан факультету
іноземної філології

Вирішуючи питання мобільності та транснаціональності освіти та прилучаючись до міжнародних норм та стандартів, викладачі й студенти факультету іноземної філології проходять фахове стажування в закладах освіти закордону. Серед них — Каліфорнійський, Гарвардський, Кембриджський, Нью-Йоркський, Лондонський університети та університети Оттави, Торонто, Освего. Це забезпечує їх конкурентоспроможність як фахівців у галузі викладання іноземних мов.

Факультет забезпечує організацію та мовну підготовку до участі в міжнародних програмах "Au Pair", "ICCP", "Work & Travel" студентів університету, у результаті чого кожного року вони отримують можливість пройти мовне стажування терміном від 4 місяців до одного року в країнах-носіях мови (США, Велика Британія, Нідерланди, Норвегія, Німеччина, Франція). Така робота здійснюється у межах діяльності студії "Міжнародна освіта". Реалізація діяльності студії полягає у мовній та соціокультурній адаптації студентів факультету та університету до участі в програмах міжнародного обміну та програмах науково-академічного спрямування.

У рамках роботи студії у травні минулого року було проведено зустріч студентів І курсу факультету іноземної філології зі студенткою Техаського університету (США) А. Швець на тему "Міжнародні зв'язки і система освіти у США".

Саме завдяки реалізації діяльності підрозділу більше 50 студентів факультету взяли в 2008 році участь у міжнародних програмах "ICCP" (США), "Work & Travel" (США), "Au Pair" (США, Німеччина), "S.A.M.E.D.I." (Франція).

На факультеті відбувається підготовка студентів до участі в академічних та наукових програмах, які надаються провідними науково-освітніми інституціями та навчальними закладами закордону, яка реалізовується поетапно.

Про високий рівень знань студентів факультету іноземної філології та їхню конкурентоспроможність на міжнародному рівні свідчать визнання їх провідними науково-дослідними організаціями та фондами зарубіжних країн. Серед студентів та випускників факультету є переможці міжнародного конкурсу "Акт в підтримку свободи", який надає грант на проведення наукового дослідження в рамках зазначеної програми в університетах США, "IREX CUPP" ("Canada-Ukraine Parli-amentary Program") і як результат — можливість стажування при канадському парламенті та навчання на факультеті українських студій в університеті Торонто (Ка-нада).

Лише у 2008 році список здобутків доповнився новими перемогами. Так, випускниця факультету О. Овчиннікова виборола грант на навчання протягом 2008-2009 навчального року за програмою підготовки магістрів Оксфордського університету (Велика Британія). 4 студенти факультету (О. Суржикова, О. Манжос, М. Матюшин, Ю. Нісамбекова) та 4 випускники беруть участь у проекті підготовки магістрів за напрямом "Європейська комунікація", у результаті якого вони отримають диплом Уманського державного педагогічного університету із відповідного профілю, диплом магістра Університету імені Адама Міцкевича (Польща) та диплом магістра одного з університетів-партнерів у Болгарії, Македонії або Албанії (за вибором).

Факультет опікується роботою чотирьох новостворених структур: Культурно-освітнього центру США, Франції, Німеччини та Британського культурно-освітнього центру, які є структурними підрозділами Міжнародного культурно-освітнього інституту, створеного при УДПУ імені Павла Тичини. Метою створення і діяльності центрів є активізація наукових розвідок, введення в науковий обіг і дослідження нових іншомовних джерел, координація наукової праці студентів, здобувачів, аспірантів, докторантів, сприяння вивченню культури та мови, налагодження співробітництва з освітніми та іншими організаціями в Україні та за її межами, інтенсифікація закордонних візитів студентів та співробітників із метою освіти та стажування та зустрічних візитів громадян інших країн з метою обміну досвідом та встановлення ділових контактів.

Різноманітним є позанавчальне життя студентів факультету іноземної філології. Вони мають широкі можливості для розкриття своїх талантів, розвитку творчої особистості та професійного зростання. Успішній реалізації позанавчальної діяльності сприяють студії та клуби, які функціонують у структурі факультету. Серед них: студентська студія дозвілля (координатор діяльності — Л. В. Половець, викладач кафедри англійської мови). Метою роботи студії є забезпечення естетичного виховання студентів, реалізація їхнього творчого потенціалу. Її структурними підрозділами є хореографічна, вокально-інструментальна, риторико-театральна секції і секція художнього оформлення та декору. Жодне свято на факультеті не проходить без вітальної програми, підготовленої цим колективом. Вони також гідно представляють факультет на загальноінститутських та загальноуніверситетських заходах. Візитною карткою студентської студії дозвілля є хореографічний колектив (хореограф С. В. Куценко), репертуар якого включає національні танці країн, мови яких вивчаються, та класичні бальні танці.

Працє і студія європейських мов (керівник — О. В. Коваленко, викладач кафедри англійської мови). Мета студії — гармонійний розвиток особистості та професійне становлення студентів як майбутніх фахівців у галузі іноземних мов. Учасники студії мають можливість підвищити свій фаховий рівень шляхом перегляду та обговорення фільмів англійською мовою, спілкування зі студентами-учасниками міжнародних програм, які пройшли мовне стажування за кордоном; з представниками зарубіжних делегацій, які є частими гостями університету; з представниками Корпусу Миру (США), що працюють на освітянській ниві України.

Чимало студентів об'єднав фан-клуб (Франція, Англія, Німеччина) (керівник — О. В. Побережник, викладач кафедри германської філології). Цей клуб функціонує як міжфакультетський підрозділ, метою його роботи є культурно-просвітницька діяльність серед студентів як мовних, так і немовних спеціальностей. Значною є робота фан-клубу з подання допомоги студентам на шляху інтеграції у європейський освітній простір з огляду на сучасні тенденції розвитку європейської спільноти.

Діяльність означених студій та клубів забезпечує гармонійний розвиток творчої особистості студентів, сприяє їх професійному зростанню. Проте факультет не зупиняється на досягнутому і прагне до розширення можливостей для виховання студентів.

ФАКУЛЬТЕТ ФІЗИЧНОГО ВИХОВАННЯ

Галина БЕЗВЕРХНЯ,
декан факультету
фізичного виховання

Спортивно-масові та оздоровчі заходи, які стали традиційними для факультету фізичного виховання, довели, що вони конче необхідні як студентам-першокурсникам, так і більш досвідченим спортсменам. Адже, як вважають студенти і викладачі славнозвісного "непереможного" факультету, саме там перші вдосконалюють свою майстерність, а другі передають власні знання та вміння новачкам.

На І курсі факультету є зірки спорту, це майстри спорту України Марина Панчоха та Юлія Давидович.

Дівчата-спортсменки всюди, де брали участь, виборювали почесні місця. А змагались вони і в фестивалі "Софіївські зорі", що проходив в Умані у вересні минулого року; в Міжнародному турнірі "Тернове поле", який відбувся у Тернополі (жовтень 2008 року); в Міжнародному турнірі імені І. Кулика, який був організований у Херсоні; в міжнародному турнірі на призи триразового Олімпійського чемпіона О. Медведя (Біла Церква, листопад 2008 року). А у грудні наші зірки засвітилися на повну, бо під час Міжнародного турніру, що проходив у Донецьку. Юлія Давидович здобула звання майстра спорту, а Марина Панчоха посіла почесне III місце.

Але на досягнутому факультету фізичного не зупиняється і продовжує виховувати майбутніх чемпіонів за допомогою різноманітних спортивних заходів. Уже 8 лютого 2009 року у спортивній залі університету під патронатом Міністерства України у справах сім'ї, молоді та спорту, Української Федерації кіокушинкай карате, Черкаської обласної федерації кіокушинкай карате, міського відділу з питань фізичної культури і спорту відбувся чемпіонат України серед дорослих та юніорів у розділах "ката" і "куліте". У змаганнях взяло участь близько 180 спортсменів з 17 областей України, серед яких були і випускники нашого навчального закладу. Зауважимо, що головним суддею змагань у розділі "ката" був випускник Уманського державного педагогічного університету імені Павла Тичини, суддя міжнародної категорії Ігор Солошенко. Ці змагання були відбірковими до чемпіонату Європи і, відзначимо, вперше проводилася не лише в Умані, а й на Черкащині.

Також з 10 по 17 лютого на базі Уманського державного педагогічного університету під керівництвом спортивного клубу проводилася першість університету з баскетболу серед студентів І курсу (юнатів) у двох групах. Перша група — фізичного виховання, друга — загальна.

У загальній групі брали участь 4 команди загальною кількістю 40 студентів. Результати були такими: фізико-математичний факультет — І місце, природничо-географічний — ІІ місце, економічний — ІІІ місце, історичний факультет — IV місце. У групі фізичного виховання брали участь 6 команд, загальною кількістю 60 студентів: факультет фізичного виховання представили групи №№ 112, 113, 119, 120, факультет соціальної педагогіки та практичної психології — №109, технолого-педагогічний — №15.

120 група факультету фізичного виховання посіла почесне І місце.

Учасники чемпіонату України з кіокушинкай карате

У лабораторіях

Досліджуємо краєзнавство Уманщини

Тетяна КУЗНЕЦЬ,
професор, керівник
лабораторії "Історичне
краєзнавство Уманщини"

Науково-дослідну лабораторію «Історичне краєзнавство Уманщини» створено у 2007 році (наказ підписано 15.02.2007 р.). її роботу спланновано, вона ведеться системно і досить плідно. Основні напрями та результати нових пошуків знайшли відображення у перспективному плані, який складено на 2007-2011 роки. Лабораторія співробітничає з Державним історнко-архітектурним заповідником «Стара Умань» (угода про співпрацю укладена до 31.10.2010 року) та з відділом соціально-політичної історії Інституту політичних і етнонаціональних досліджень імені І.Ф. Кураса НАН України (заввідділом - член-кореспондент НАН України, доктор історичних наук, професор Солдатенко Валерій Федорович).

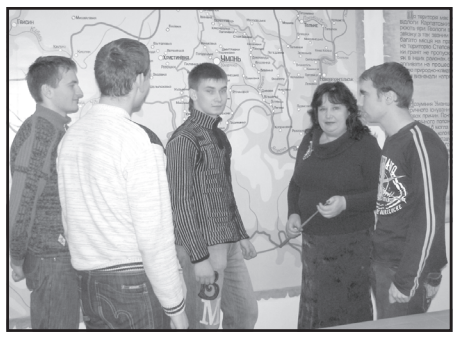

Офіційне відкриття лабораторії відбулося 21 грудня 2007 року. Тоді саме було проведено Перші Уманські краєзнавчі читання «Міжконфесійна палітра Уманщини XVIII - XX століть», присвячені пам'яті Хрисанфа Ящуржинського. Було вирішено започатковані читання проводити щорічно і кожні з них присвячувати пам'яті одного з краєзнавців Уманщини. Інформацію про це було опубліковано в газеті «Уманська зоря» (23 січня 2008 р.). Запрошення до співпраці істориків, краєзнавців, усіх небайдужих до історії нашого краю було подане у статті Кузнень Т.В. «Історичне краєзнавство Уманщини». Своєрідним підсумком дослідницької праці у 2008 році стали Другі Уманські краєзнавчі читання «Регіональні проблеми української історії та культури», що були присвячені пам'яті Данила Щербаківського і проводилися 19 грудня 2008 року.

Були обговорено і рекомендовано до захисту 2 кандидатські дисертації з проблем регіональної історії, які у 2008 році успішно захищено. Це дисертації на здобуття наукового ступеня кандидата історичних наук Сокирської Владилени Володимирівни «Наукова та громадсько-педагогічна діяльність Г.Ю. Храбана (1902-1990)» та Скус Ольги Володимирівни «Трансформація конфесійних осередків на Уманщині (1793-1917 рр.)», що були захищені 21 листопада 2008 і 12 грудня 2008 р. (відповідно).

У даний час членами лабораторії розгорнуто широку роботу зі збору свідчень учасників Другої світової війни та дітей війни. Кінцевим підсумком цієї роботи має бути проведення наукової конференції «Друга світова війна: правда та фальсифікація» (спільно з іншими підрозділами університету) та публікація матеріалів усної історії Другої світової війни, що буде присвячено 70-річчю початку Другої світової війни.

Збережемо природу

Світлана СОВГІРА,
докторант

Проблема екологічної освіти, виховання, формування екологічної культури є однією із актуальних проблем сьогодення.

Основи екологічної культури є екологічні знання та накопичення інформації. Постає питання, особливо перед освітянами — де брати необхідну інформацію? Це журнали "Довкілля", "Екологічний вісник", "Екологія +", "Екологія довкілля та безпека життєдіяльності".

Нині на всіх рівнях і в першу чергу на конференціях, симпозіумах та конгресах піднімаються питання про екологію не як теоретичну науку, а науку, яка має практичне спрямування. Девізом цих зібрань є "Мисли глобально — дій локально". Це означає, що кожен на своїй території господар і знає, як краще виправити ситуацію. В Уманському державному педагогічному університеті імені Павла Тичини на базі екологічної лабораторії видано авторські програми "Основи екології", "Методика навчання екології", "Основи екології з методикою викладання".

Співробітниками навчально-науковою лабораторією "Екологія і освіта" здійснюється така природоохоронна робота: проведення паспортизації малих річок і природних джерел; проведення картографування сучасних водних об'єктів, фіксування джерел-забруднювачів довкілля; кадастрування біоти, особливо рідкісних та зникаючих видів; дослідження квазіприродних ландшафтів, проведення обґрунтування можливості їх створення як мікрозаказників; проведення розчищення джерел малих річок; озеленення територій; агітаційна та пропагандистка робота в засобах масової інформації.

Лише за 2008 р. організовано і проведено ряд еколого-природоохоронних акцій. В рамках акції "Не сміти! Не будь байдужим!" студентами проблемної групи "Ми і довкілля" було здійснено: прибирання стихійних сміттєзвалищ територій біля зеленого господарства та агробіостанції УДПУ; прибирання сміття по місту Умані вул. Комуністична, вул. Затонського, вул. Малофотанна, центрального парку імені Калініна; упорядкування берегів річок Ятрані, Уманки та її приток Паланочки, Олександрівки і Кам'янки; прибирання берегів штучних водойм в м. Умані (Осташівський став, Зарембова гребля, став Звірки).

Протягом місячника тривала агітаційна і пропагандистська робота з охорони навколишнього середовища для здійснення озеленення в місцях проживання. Проведено виставку плакатів (виготовлення студентами) присвячених Всесвітньому дню води; встановлено щити в лісосмугах на природоохоронну тематику; взято на облік ранньоквітучі рідкісні та зникаючі види рослин Червоно-книжників з метою їх збереження та розроблено обґрунтування для створення 4 мікрозаказників в урочищах "Скалки" (Кіровоградська обл., Ульяновський р-н, с. Йосипівна), "Журбинка" (Черкаська область, Уманський р-н, Ятранівська сільська рада, між с. Ятранівка та землями садівничого товариства "Журбинка", землекористування фермерського господарства "Гарт"), "Крисякове" та "Бабків ставок" (Черкаська обл. Маньківський р-н, с. Дзензелівка).

За сприяння громадської екологічної організації "Геоеко-21 століття" вперше на Черкащині зав. навчально-науковою лабораторією "Екологія і освіта" Г. Є. Гончаренко отримала нагороду — ювілейну медаль "125 років від дня народження академіка В. І. Вернадського".

Творчість учасників університетського літературного об'єднання імені Миколи Бажана

У ПОЛОНІ ПОЕЗІЇ

Наталія ЗАРУДНЯК, викладач кафедри української літератури

Лірична героїня збірки **Інни Снігур** "Хризантеми" позбавлена самознищувальних досліджень власного "я". Це впевнена у собі, але невпевнена у почуттях, закохана у красу жінка, яка прекрасно розуміє недосконалість усього земного, яка вміє цінувати хвилини щастя, що дарує доля. М'яка, покладиста, світло-піднесена, іноді елегійна, вона буває іронічною та самоіронічною, часом навіть саркастичною, зриваючись навіть на істерію.

Особлива чарівність поезій Інни Снігур полягає у тому, що почуття у них не статичні, а подані в розвитку, авторка переживає їх у межах вірша, і навіть поза віршем тема залишається відкритою. Сумніви, вагання ліричної героїні читач сприймає як власні.

У "Хризантемах" кохання багате на відтінки, має різні вияви: це і самотні сліди, що розцвітають на снігу; це і заметіль, що стогне віршами, бо руки іншого пригортають одиноку тінь; це і осягнення триєдності любові (ненавиджу, байдужію, люблю); це і кохання до чоловіка чи стомленого дзвону гітари "просто" подруги. І не обов'язково кохання має бути розділеним. Щастя дає уже те, що воно є.

Марина Павленко віршами про кохання не розкидається. Можливо причина в тому, що ставлення до цього почуття у неї надто поважне. У часи, коли її однолітки мріяли про принців і про натовпи залицяльників, вона мріяла про одного-єдиного, в якого б закохатися з першого разу і назавжди, на все життя, оминаючи трагедії і розчарування. Це тоді, коли для більшості кохання поряд із трагедіями стояло лише в розіграшах, а "все життя", взагалі, було поза межами уяви.

Кохання є коханням лише тоді, коли несе відповідальність, коли має зобов'язання, коли має силу і вміння робити близьких людей щасливими. Кохання — це зорі не небесні, а очей дитини, не рожеві хмарки, а щоденні пелюшки, кохання вимірюється не святами, а буднями, скріплюється турботами. Не випадково в одному із творів циклу "Новели про любов" "Фіалки" вона роздумує над тим, чи можна назвати справжнім коханням почуття людини, яка не зважується відкритися у своїх почуттях, чим би це не зумовлювалося. Страждати все життя — і не дати шансу ні собі, ні коханій людині? Це кохання?

Не випадково вона не може сприйняти "на ура" слова народної пісні про те, як козак проміняв жінку на тютюн та люльку. Вона не довіряє, сумнівається, вважає випадковим поривом, осуджує, карає. Зав'язку "Необачного" вмотивовує поширеним у літературі XIX століття мотивом втручання у долю чужих людей. За повагу товариства необачний козак розплачується важким та жорстоким тягарем непоправної вини. І не зізнався він, що шкодує про скоєний вчинок, лише тому, що "де взяти мужності, щоб вийти перед люди (це тяжче, ніж іти у бій звитяжний!) і власну визнати вину відкрито?". Шкодував, що не знаходить його смерть. Легковажний, слабохарактерний, нещасний. Як би там не було, та промінявши жінку на тютюн та люльку, він ні разу більше люльки не курив. За зовнішньою бравадою пісні, авторка вишуковує приховану внутрішню трагедію.

Життя складне, і прийняти правильне рішення інколи дуже важко.

У чому, як на мене, особлива чарівність поезій Марини Павленко (не враховуючи всіма визнану стилістичну, версифікаційну майстерність із сюрпризами) – вони правильні, їй ніколи не хочеться схопити чогось недозволеного, і порядність, простоту, моральність вона робить об'єктом поетизації. Вона завжди на боці етичного. У віршах Марини Павленко на будь-яку тематику відчувається педагог (у найкращому розумінні цього слова).

Вітаємо Марину Павленко з перемогою в конкурсі на честь журналістки "Сільських вістей" Лариси Шахової. У 2008 році її новели і життєві історії у "Вербиченьці" визнано кращими!

Марина Павленко, "Дівчина-лілія"

Артур Цикалюк

❋ ❋ ❋

Весняного
Ранку
Намистинки
Роси
У темних
Хвилях.
І блискітки
Нової
Надії
Розпускаються
В очах.
Можливо,
Подолають
Сірий
Прапор
Небесного
Суму?

❋ ❋ ❋

Золото —
Щедрістю
З небес.
Радіємо:
Весна
Бере
В лабети
Ніжності!
Щира.
Золота.
Для всіх!

Наталія Зарудняк

Сестричка

Листком осіннім
літа спогад
на сонячний
дзвінкий
асфальт
упав.
І радості
кришталь
дзвенить
в міжчассі.
Знову поряд.

Ввійшли
в сузір'я
Зустріч зорі.
Розлука й вік.
Ми стали ближчі.
У власне
я дивлюсь
обличчя,
коли
про себе
ти говориш.

❋ ❋ ❋

Та зустріч
погляди
зіграла
на лігатто —
Його й Її.
Давно...
Там тіні
офіцерів
білих
з поняттям
честі
посивілим...
Сьогодні ж
інші
варіації,
на тему:
"Вже десять років
ми разом живемо".

❋ ❋ ❋

Серце Осені —
в жовтім листі,
А Весни —
в солов'їнім співі,
Літа серце —
в червоній вишні,
А Зими —
у сніжинці білій.

Катя Прилипко

Дві варіації на шевченківські мотиви

❋ ❋ ❋

—Чого мені тяжко,
чого мені трудно,
Чого серце плаче,
ридає, кричить?
— Можливо, самотнє?
А може, злі люди?
Чи хоче зостатись
з тобою на мить?
Можливо, лиш так
досягнеш ти спочинку,
Якщо колисатимеш
в ручках любов?
Поніжу тебе,
наче мати дитинку,
А потім втечу,
наче мачуха, знов!
— Чого мені тяжко,
чого ж мені трудно,
Чого ж серце плаче,
ридає, кричить?!
— Не дам тебе, дурнику,
людям в огуду!
Не бійся:
зостанусь на вік —
не на мить!

❋ ❋ ❋

Зоре моя вечірняя,
Зійди над горою,
Поговорим
тихесенько
В неволі з тобою...
У неволі тій,
що доля
Із ним пов'язала,
В золоті пута
любові
Міцно закувала!
Ти —
на волі.
Я —
в неволі,
Але також сяю!
Бо свій
"термін" мимоволі
Залюбки долаю!
Зоре-сестро
необачна!
Я ж —
за ту неволю
Усім серцем
Богу вдячна,
Бо я —
раб Любові!..

Марина Павленко, "Дівчина-лілея"

Оксана Лущевська

Із циклу "Емоції"

[I]

...розсипаний по підлозі із білої сукні горошок —
тебе я знайшла — шукала:
— у знахарок —
— у ворожок —
лежиш і так солодко, мляво зі склянки смакуєш вермут,
тебе я хотіла стерти:
— із серця —
— із пам'яті —
верне до тебе аж до знемоги ...смарагдове місто тане
— у тілі твоїм —
— у зіницях —
розкидані білі тюльпани...і сиплеться з сукні горошок,
мов кавові, пряні зерна – лежиш і так солодко, мляво зі склянки смакуєш вермут...

[XI]

...шли листівки мені із Лос-Анджелесу, із алей оточених ружами —
шли пелюстки рожеві, на них пиши, що сумуєш ти вельми-дуже:
дуже прагнеш мене торкнутися, почуваєшся прикро-сковано,
шли листівки з достиглих вже слів своїх, слів, мов ягоди зацукрованих...
...процитуй мені щось від мислителів, щось з: Вольтера, Руссо, Бальзака —
чи верлібри про ночі Лос-Анджелеса напиши!.. щось про ранок-мряку,
що-небудь, бо відчути хочеться — бо без тебе вже душу судомить,
шли листівки, пиши, бо не знаю вже: чи й застанеш мене свідому?!

Олена Чечель

Зимовий роман

Рум'янцем зір палахкотіла ніч учора —
Їй Місяць молодий сніжинками моргав.
Тріщав-тріщав Мороз їм соло в осокорах,
І лиш Димок-туман їм кашлем заважав.

Чорнява Ніч всміхалася снігами,
Хвалилась хлопцем Річці за селом.
І цілувала Золотого, цілувала снами,
Вкривала Місяць любощів крилом.

Зоріло небо золотом учора
І Місяць танцем чарував в небесній млі.
Дідусь Мороз вже спав у осокорах,
Як я тебе побачила вві сні...

❋ ❋ ❋

Весь день ловило сонце рибу в річці.
Але клював чомусь лиш мокрий сніг.
Терпляче закидало промені жовтенькі,
Проте вечері цей «рибак» зловить не зміг.

Не знало сонечко рибацького закону:
У річці-бо на мотиля ловити треба!
Воно ж чіпляло на промінчики маленькі
Дрібні шматочки голубого неба!..

Наталя Власюк

Зрадливій подрузі

Заходить сонце,
червоніють небеса,
Піднявся місяць,
загорілись зорі.
Не винна я, що я
тепер одна.
Вас багато —
ніби крапель в морі.
Цю сторінку я
перегорну —
ось, напевне,
правди середина.
Ще зустріну я —
і не одну
Лицемірну
й заздрісну людину.
Та не думала
побачить тут:
Серед вірних
і найкращих друзів.
Вони перед тобою
спини гнуть,
А я страждаю
у біді і тузі.
Що ж, ти добилась,
душенько, свого?!
Отримала усе,
чого хотіла?!
Напевне знаю:
ти уже давно
У битві з совістю
згоріла-перетліла.
Але нічого:
біди ці пройдуть,
Розгорне правда
нездоланні крила.
Пролинуть дні,
за часом утечуть...
І пам'ятай: тобі
я все простила.

Анастасія Кисіль

❋ ❋ ❋

Пролітають дні —
це божевілля,
Пустка в серці.
І — любов.
Так потрібно?
Чи якесь свавілля?
Знов розлука
і печалі, знов!
Нестерпність
буднів. Відчуваю
Лиш дотик твій,
як ми разом...
...Любов я
часто уявляю
Як квітку
з зламаним
стеблом.

Педагогічні вісті

Газета Уманського державного педагогічного університету імені Павла Тичини

Засновник: Уманський державний педагогічний університет імені Павла Тичини.

Головний редактор — кандидат філологічних наук, доцент Н.А.ЦИМБАЛ.

Наша адреса: 20300, м.Умань, вул. Садова,28

Реєстраційний номер ЧС №610
Тираж 500 прим.
Замовлення №1

- За зміст і достовірність відповідальність несе автор публікацій.
- Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
- Редакція залишає за собою право виправляти і скорочувати матеріали.

Газета набрана, зверстана і віддрукована в Уманському комунальному видавничо-поліграфічному підприємстві Черкаської обл. ради.